

И така тя останала у тѣхъ. На другия день по обѣдъ и дали една торба съ хлѣбъ и съ Гроздана заедно отишли на нивата.

Когато другитѣ седнали подъ крушата да обѣдватъ, Мара се огледала наоколо и нѣщо заблѣщѣло прѣдъ очитѣ ѝ. Цѣлата нива не била още пожъната, а само една частъ отъ нея. Снопетѣ били натрупани на кръстци, а понататѣкъ стоятъ още непожънати пълни класове. Тѣ навели глави съ пълно, жълто и лѣскаво като злато зърно.

Като сжщо злато! — помисли си Мара и се зачудила, че по-рано не е заблѣлѣзвала това. — Да можеше поне частъ отъ това, що е сѣнувалъ дедо Илю, да се сбѣдне тука, — помислила си тя и почувства, че нѣщо я тегли къмъ нивата. Послѣ тя се наведе и взе единъ класъ.

— Кой знае, — помисли си тя, — може би отъ това Богъ иска да ме ошастливи, да прати дѣдо Илю да ме подсѣти. Ако тия класове се обѣрнатъ въ злато, азъ ще стана богата и нѣма да скитамъ изъ чуждитѣ кѣщи.

И тя хвърли класа въ прѣстилка си. Послѣ се наведе и почна да събира класоветѣ. Не усѣщаше, че слънцето пече, че цѣла се е зачервила и че потъ тече по лицето ѝ.

Като набра пълна прѣстилка съ класове, тя погледна не сж ли станали златни.

— Не сж, но утре може да станатъ, — утѣшаваше се Мара, и сложи набранитѣ класове настрана.

А когато привечеръ всички се заготовили да се връщатъ въ село, тя мѣчно могла да вдигне всички събрани класове.

Дѣдо Илю се само подсмиваше, каго я гледаше да се мжчи подъ тежестъта на класоветѣ

— Я, я, покажи ни какво си набрала, — каза ѝ той. — Охо! цѣлъ снопъ!

— Да, но той още не е станалъ златенъ, — каза Мара нажалено.

— Нищо, нищо! Остави го и послѣ ще видишъ, — утѣшаваше я дѣдо Илю.

Мара го послуша и като стигнаха въ кѣщи, тя остави събранитѣ класове въ килеря. Така тя остана у дѣдо Илюви прѣзъ цѣлата жътва: помагаше на баба Илийца да готви ястието, носѣше го на жѣтваритѣ, носѣше имъ и вода и грижливо събираше опадалитѣ класове

Полека-лека тя свикна съ работата и не ѝ се виждаше тежка.

Като се свърши жътвата, Мара се зачуди колко класове е събрала. А дѣдо Илю се само подсмиваше

— Видишъ ли колко си богата сега, — каза ѝ веднажъ той. — Всичкитѣ тия златни класове сж твои.

— Да, но тѣ не сж още златни! — каза Мара.

— Сега ние ще ги направимъ златни, — каза дѣдо Илю и извади изъ пояса си кесията съ паритѣ.